

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Hramul de toamnă al Parohiei Șerban Vodă **SFÂNTUL CUVIOS PAISIE DE LA NEAMȚ**

Pe lângă sărbătorile împărătești,
cele mai iubite praznice
într-o parohie sunt hramurile.
Cel de-al treilea hram
pe care l-am primit a fost
Sf. Cuv. Paisie de la Neamț.
Un sfânt atât de special, un sfânt
al rugăciunii, care știa să
îndrume și să conducă obști mari.
Învățătura sa s-a răspândit
după moartea sa în întreaga
lume ortodoxă, sute de mănăstiri
urmând-o, iar Filocalia sa
a devenit repede cunoscută.

Săptămâna aceasta, sâmbătă, 15 noiembrie 2025, prăznuim hramul de toamnă al Bisericii Șerban Vodă, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, la care vă invităm să fiți prezenți în număr mare. Sărbătoare începe din ajun, de la ora 17, cu slujba de priveghere, iar sâmbătă, de la ora 8.00, are loc Utrenia și Sfânta Liturghie.

Academia Duhovnicească din Kiev și mănăstirile din Moldova

Născut la 21 decembrie 1722 la Poltava, în Ucraina, într-o familie numeroasă, a fost unul dintre cei 12 copii. Tatăl său a fost preot la catedrala orașului și el a primit o educație religioasă deosebită.

Rămâne de mic orfan de tată. Este trimis să studieze la Academia duhovnicească din Kiev, întemeiată de Mitropolitul român Petru Movilă. Nu termină însă studiile, atras fiind de viața monahală și considerând că nu mai poate pierde ani la Școala din Kiev. În 1740 îl aflăm în Măn. Liubețki, apoi se îndreaptă spre Măn. Medvedovski, unde va îmbrăca rasa monahală cu numele de Platon. Datorită prigoanei ocupanților polonezi, se întoarce la Kiev, la Lavra Pecerska. Aici se îndeletnicește cu pictura icoanelor. Tot aici îl va cunoaște și pe Mitropolitul Antonie al Moldovei, care

ținea slujbele în limba română. Află mai multe despre mănăstirile din Moldova.

După mai multe încercări, în anul 1742 reușește să treacă granița și să ajungă în Moldova. Ajunge la Schitul Dălhăuți - Vrancea, apoi în Muntenia, succesiv la Schiturile Trăstieni - Rm. Sărat, Poiana Mărului - unde îl cunoaște pe renumitul stareț Vasile de la Poiana Mărului - și la Cârnu - Buzău, schituri care se conduceau după regulile monahale athonite.

Viața la Athos și descoperirea scrierilor patristice

În 1746, la numai 24 de ani, pleacă spre Athos. Va locui mai întâi la Măn. Pantocrator, apoi, pentru că nu-și găsește un părinte duhovnicesc pe măsură, se retrage timp de patru ani într-o peșteră. În 1750 vine la Athos și starețul Vasile de la Poiana Mărului, care îl tunde în monahism și îi schimbă numele în Paisie.

Deoarece căutarea unui povătuitor iscusit care să-l îndrume în viața duhovnicească va fi la început un eșec, va cerceta în mănăstirile athonite scrieri ale Sfinților Părinți, atât originale grecești, cât și traduceri în slavonă. Citindu-le, își dă seama că cele slavonești nu sunt bine traduse și, pentru a le îndrepta, le compară cu cele grecești. Scrise însă într-o limbă

arhaică, greu de priceput chiar și de mulți din grecii contemporani, Sfântul Paisie purcede în a-și lua ajutoare ucenicii săi români care cunoșteau foarte bine greaca, pentru a traduce în limba română originalele grecești. La Athos încep deci traduceri de manuscrise din greaca veche în română, iar din aceasta mai apoi în slavonă.

În jurul Sfântului Paisie se strâng din ce în ce mai mulți ucenici care îi cer sfat și îndrumare în viața monahală. Pe când Cuviosul avea 36 de ani, Episcopul Grigorie de la Athos îl hirotonește ieromonah. Primul său ucenic a fost monahul Visarion, venit din Moldova, la care se adaugă și alții, tot moldoveni.

Primind binecuvântarea Patriarhului Serafim, Sfântul Paisie întemeiază schitul Sfântul Ilie, cu 5 chilii. Curând vor locui aici 60 de ucenici de multe naționalități: români, ruși, ucraineni, greci sau bulgari.

După 17 ani petrecuți în Athos, în anul 1763 hotărăște să se întoarcă în țară, căci nu mai putea locui la Schitul Sf. Ilie.

Mănăstirea Dragomirna, locul de naștere al Filocaliei românești

Se stabilește împreună cu cei 64 de ucenici ai săi mai întâi la Schitul Vărzărești - Focșani, apoi se îndreaptă spre Iași, după ce mitropolitul de la

București - grec de neam - l-a refuzat. La Iași, Mitropolitul Gavril Calimah, pe care-l cunoscuse la Athos, îi încredințează Măn. Dragomirna, ctitorie din 1609 a lui Anastasie Crimca. Mănăstirea va primi din ce în ce mai mulți ucenici, români, ruși și ucraineni. Aici starețul va sta 12 ani, formând o obște de 350 monahi.

Alcătuiește un important regulament monahal, cunoscut sub numele de „Așezământul de la Dragomirna”, în opt puncte, care introducea rânduiala în viața călugărilor. Monahii erau obligați să ducă viață de obște, să lucreze în diferite ateliere și la diverse ascultări. Starețul era ales de obștea tuturor viețuitorilor și confirmat de mitropolit. Tot aici, Sfântul Paisie înființează o bolniță, adică spital, pentru bolnavi și bătrâni.

Când în 1763 Sfântul Paisie pleacă de la Athos, aduce în țară multe manuscrise grecești, dar și traduceri românești și slavone. Ceea ce începuse la Sfântul Munte va continua la Dragomirna, Secu și mai ales la Neamț. Să nu uităm însă că și în țară se traduseseră deja multe din scrierile patristice. Așa se face că în 1769 monahul Rafail copistul adunase într-un manuscris - Filocalia de la Dragomirna - prima colecție majoră de traduceri românești filocalice, care număra 626 pagini. Astfel avem prima Filocalie tradusă într-o limbă vorbită, cu mult înainte de cea a Sfântului Nicodim Aghioritul și Macarie al Corintului, publicată în 1782 la Veneția în greaca veche, și de cea paisiană în slavonă „Dobrotoljubije”, publicată în 1793 la Moscova. La 1769 erau, se pare, traduse în română toate textele filocalice ale lucrării lui Nicodim Aghioritul.

„Dobrotoljubije”, Filocalia în limba slavonă, a fost tradusă la cererea Mitropolitului Gavriil al Petersburgului. Acesta, după o cercetare amănunțită a traducerii, o tipărește în 1793 la Moscova.

Apologia Rugăciunii inimii

Dar opera Sfântului Paisie nu se rezumă la traduceri. Dintre operele sale personale menționăm lucrarea „Șase capitole asupra rugăciunii inimii”, în care Sfântul Paisie expune sistematic bazele biblice și patristice ale rugăciunii lui Iisus, pregătirea celui care o practică și efectele acestei rugăciuni. În această Apologie a Rugăciunii inimii ne învață că cel ce practică Rugăciunea are nevoie de sfatul unei persoane experimentate.

Căci rugăciunea minții are mai multe trepte: pentru începători, care duc o viață activă, și ea este însoțită obligatoriu de post, rugăciune și priveghere; o altă treaptă pentru cei desăvârșiți, în care rugăciunea minții corespunde vieții contemplative. Când sufletul se purifică de patimi, el poate primi harul divin care-l conduce spre viziuni spirituale, descoperindu-i tainele divine la care cu mintea nu se poate ajunge. Este stadiul rugăciunii vizionare sau al rugăciunii pure, după Sfântul Isaac Sirul, din care izvorăște viziunea. Iar rugăciunea pură este darul exclusiv al lui Dumnezeu.

Lavrele Secu și Neamț în înnoirea isihastă

Pentru că Bucovina intră sub ocupația austrieilor, în 1775, starețul Paisie, însoțit de 200 de ucenici, pleacă la Măn. Secu, continuând pravila de la Dragomirna.

În anul 1779, la dorința domnitorului Constantin Moruzzi (1777-1782), Paisie devine egumen al Măn. Neamț și va avea în grijă obștile celor două mănăstiri, Secu și Neamț. La Neamț activitatea starețului este deosebit de bogată. Întărește aici rânduilele monahale athonite, cu viață de obște, cu slujbe zilnice, cu predici, cu muncă și rugăciune, după regula Sf. Vasile cel Mare, grijă pentru bătrâni și bolnavi. Starețul construiește la Măn. Neamț un spital, o casă de oaspeți și noi chilii, numărul monahilor trecând de 800: români, ruși,

bieloruși, ucraineni, greci, sârbi și bulgari.

Preocupările starețului s-au concretizat într-o imensă activitate literar-bisericească: două echipe de traducători, de copişti și de critici, cu el în frunte, lucrau fără întrerupere la revizuirea și traducerea scrierilor filocalice în slavonă și în română. Numărul total al manuscriselor din timpul său se ridică la 300, dintre care 44 alcătuite de el însuși, Măn. Neamț devenind un deosebit de important centru de cultură teologică-ascetică.

Neoisihasmul paisian depășește granițele Moldovei

Trece la Domnul la 15 noiembrie 1794, la vârsta de 72 de ani, fiind înmormântat în biserica Măn. Neamț. Influența paisiană a fost deosebit de puternică în Moldova prin stareții Ilarion de la Secu și Sofronie de la Neamț sau prin ucenicii săi: Visarion, Gherontie și Dorotei, trimiși la studii în Muntenia. În Muntenia, paisianismul s-a răspândit datorită starețului Gheorghe de la Căldărușani în mănăstirile Cernica și Căldărușani.

Manuscrisele rămase de la Sfântul Paisie și de la școala sa de traducători au fost împărțite între bibliotecile mănăstirilor Dragomirna, Secu și Neamț, iar multe dintre ele au luat drumul altor mănăstiri din țară și din Rusia mai ales. Cei care au contribuit la răspândirea lor sunt cu precădere ucenicii Sfântului Paisie, care au plecat în alte mănăstiri. De exemplu, prin bibliotecarul Andronic Popovici ajung la Noul Neamț din Basarabia două valize cu manuscrise și cărți de o inestimabilă valoare, între care cea mai completă culegere de scrieri ale starețului Paisie în slavonă.

Numeroase manuscrise slavone s-au răspândit în mănăstirile ortodoxe din Bulgaria, Serbia și de la Athos, schitul Sfântul Ilie și mănăstirea Pantocrator fiind cele care au dus mai departe spiritului paisian. Rânduilele sale monahale au influențat masiv viața religioasă a Bisericii Ruse. Mulți dintre ucenicii săi s-au răspândit în 117 mănăstiri și schituri din 35 de eparhii ale acestei Biserici.

Au fost alcătuite mai multe „Vieți” ale starețului Paisie, scrise de monahii Spiridon de la Neamț, Mitrofan, Grigorie, Andronic sau Vitalie. Starețul Paisie de la Neamț este unul din cei dintâi scriitori asceți ai secolului al XVIII-lea. Curentul de reînnoire a vieții monahale pe care l-a creat a avut un efect benefic și prin faptul că a contracarat curentul de grecizare și a favorizat impunerea limbii poporului în biserică, cultură și literatură.

Pentru viața sa ascetică, pentru bogăția învățăturilor sale și pentru contribuția la înnoirea monahismului a fost trecut în rândul sfinților. Mai întâi de către Biserica Ortodoxă Rusă, la 6 iunie 1988, apoi de Biserica Ortodoxă Română, la 21 iunie 1992. ❀

„TE SIMȚI CA ÎN RAI, ATÂT DE FRUMOS ESTE!”

„Pentru ca să binecuvânteze lucrările
ce se săvârșesc la zidirea Catedralei
Mântuirii Neamului întru slava lui Dumnezeu
și spre ocrotirea poporului român și cu bună
sporire să fie aduse la bun sfârșit,
cu harul și cu lucrarea Preasfântului Duh,
Domnului să ne rugăm”. (la Ectenia mare)

„Încă ne rugăm pentru ctitorii, binefăcătorii
și miluitorii Catedralei Mântuirii Neamului
și pentru toți ziditorii și lucrătorii
care se ostenesc cu înălțarea acesteia,
pentru sănătatea, mântuirea și ajutorul lor”.
(la Ectenia întreită)

Așa se roagă de peste 15 ani ierarhii
și preoții la Sfânta Liturghie
pentru înălțarea și înfrumusețarea
măreței Catedrale a Mântuirii Neamului
românesc. Și iată că, după târnosirea
Sfântului Altar la ceas aniversar, adică la
trecerea în 2018 a 100 de ani de la unirea
tuturor românilor între granițele aceluiași
stat, liber și neatârnat, pentru prima oară
în istoria grea a poporului român, du-
minică, 26 octombrie 2025, a avut loc
târnosirea picturii Catedralei, moment de
împlinire, de bucurie și speranță, de
mulțumire și demnitate națională, de
adâncă recunoștință către Dumnezeu și
cinstire adusă tuturor eroilor neamului,
milioanelor de eroi care s-au jertfit de-a
lungul istoriei în războaiele pentru apă-
rarea țării sau în închisori și lagăre, în
acestea din urmă fiind închiși și martiri-
zați mărturisitorii credinței și a iubirii de
neam.

Evenimentul, îndelung așteptat, este
punctul central al tuturor celorlalte eve-
nimente ce au avut loc în „Anul omagial
al centenarului Patriarhiei Române” și în
„Anul comemorativ al du-hovnicilor și
mărturisitorilor din secolul al XX-lea”.

În fața ecranelor sau chiar în Dealul
Arsenalului, sute de mii de oameni au
urmărit cu emoție acest unic moment în
istoria României și a Bisericii Ortodoxe
Române. Zeci de mii de oameni, din
absolut toate județele țării sau chiar din
străinătate, unii îmbrăcați în costume
populare, cu flori și icoane în mâini, au
intrat în Catedrală, în curte sau pe stradă,
considerându-se binecuvântați că pot fi de
față la acest eveniment sfânt și înălțător.
Asistau la un moment deosebit și important
pentru România și Biserica Ortodoxă
Română. Ceasul istoriei suna victorios la
peste 140 de ani de când Mihai Eminescu
propunea înălțarea Catedralei Mântuirii
Neamului, aceasta doar la câțiva ani de la
obținerea independenței României (1877)
- de la eliberarea de sub stăpânirea de sute

de ani a Imperiului Otoman - și la 100 de
ani de la ridicarea Bisericii Ortodoxe
Române la rang de Patriarhie (1925).

În anul 1920, regele României Mari,
Ferdinand I, continuă aplicarea legii pre-
decesorului său, regele Carol I, de construire
a Catedralei și adresează Sinodului Bisericii
Ortodoxe Române rugămintea de a bine-
cuvânta începerea lucrărilor de construire a
Catedralei (Nota bene – nu de a începe ea,
Biserica, construcția Catedralei, ci doar de
a binecuvânta începerea ei! Deci statul își
lua această responsabilitate.): „Iar pentru
fericita întrupare a acestui gând al nostru și
pe temeiul orânduirilor canonice, cer Prea-
sfințitului Sinod al Bisericii strămoșești,
ÎNALTA SA BINECUVÂNTARE spre a
se putea începe pregătirile pentru ridicarea
acestei sfinte biserici.”

Pentru a înțelege contextul în care se
cerea ferm începerea lucrărilor, redăm
partea cea mai importantă a răspunsului
Mitropolitului primat Miron Cristea,
prezentat în Ședința Sfântului Sinod:
„Am statornicit această ședință festivă,
ca să dăm citire înveselitoarei solii regești
și să facem apel calduros la întreaga țară,
îndemnând-o, ca precum a urmat în timp
de război pe Voievodul său viteaz până la
strălucita biruință finală, așa să-l urmeze
și în timp de pace, cu însuflețire unanimă
la alcătuirea temeliiilor acelor așezăminte
care vor fi garanția viitorului nostru.

**BISERICA MÂNTUIRII NEAMU-
LUI TREBUIE SĂ SE RIDICE CU
AJUTORUL ÎMBELȘUGAT AL ȚĂRII
ÎNTREGI ȘI CU OBOLUL DARNIC AL
FIECĂRUI CETĂȚEAN ȘI FIU AL
BISERICII NOASTRE STRĂMOȘEȘTI.**

Căci, dacă Dumnezeu ne-a învrednicit
a ne mândri să fim cea mai fericită
generație a neamului, apoi datorită
sfântă avem să ne dovedim și vrednici de
această distincție, justificând fiecare fiu

al neamului această mândrie în măsura
cea mai mare prin jertfe pentru așe-
zămintele țării și îndeosebi pentru sfânta
sa Biserică.

**CATEDRALA MÂNTUIRII NEA-
MULUI** să dovedească și prin concursul
personal al fiecăruia, că **ESTE SIMBO-
LUL VĂZUT AL UNITĂȚII NOASTRE
DE LEGE ȘI CREDINȚĂ**, de care să ne
lege și amintirea plăcută că **AM CON-
TRIBUIT CU TOT CE AM PUTUT** la
înălțarea ei.”

Grava criză din 1929, al doilea Război
Mondial, comunismul ateu, societatea pu-
ternic divizată și restructurată social-
economic de după 1990 au fost piedici
majore care au stat în calea construirii
acestui lăcaș de cult simbol al unității,
credinței și recunoștinței poporului român.

Din păcate nu toți au înțeles în-
semnătatea și valoarea acestei Catedrale.
Sau tocmai pentru că au înțeles, au depus
toate eforturile să minimalizeze impor-
tanța ei. În permanență a fost un motiv de
cârtire împotriva Catedralei, marșând pe
„inutilitatea” ei, dar și pe „costul mare și
nejustificat”, sloganul preferat fiind
„spitale, nu catedrale”, ignorând faptul că
statul a avut la dispoziție fonduri europene
și din PNNR, destinate ridicării a 27 de
așezăminte spitalicești, din care 7 spitale
mari, fonduri care au fost pierdute integral
prin neaccesarea lor. Nu vreau să vă
amintesc de investițiile inutile sau extrem
de costisitoare făcute de-a lungul anilor.
Nici de bani cheltuiți de multe ori anapoda.
Concluzionez doar că, dacă investițiile
din țara noastră ar fi fost făcute cu aceeași
grijă, responsabilitate și profesionalism cu
care s-a făcut Catedrala Națională, astăzi
am fi avut zeci de spitale noi, autostrăzi
etc., etc.

În tot acest timp de la punerea pietrei
de temelie a Catedralei Naționale în anul

2007 până la sfințirea picturii ei în 26 octombrie 2025, Biserica Ortodoxă Română a avut în lucrarea sa și ridicarea sau restaurarea a mii de lăcașe de cult, dar și susținerea unei ample activități filantropice, pe care mulți o ignoră sau o subestimează.

Și totuși, Catedrala este un proiect național. De aceea și bugetele locale sau centrale au contribuit. Însă mai important decât aceasta este contribuția personală, prin donații, a credincioșilor ortodocși. Căci aceștia au înțeles ce înseamnă să contribui, cu banul tău, la înălțarea unui locaș de mulțumire lui Dumnezeu, bine știind că cea mai înaltă rugăciune nu este cea de cerere, ci de slavă și mulțumire.

În ciuda a tot și toate, cu ajutorul bunului Dumnezeu, această Catedrală, ridicată cu multă jertfă, griji și neliniști, a ajuns aproape la final. Despre minunile care s-au întâmplat de-a lungul anilor, despre intervenția discretă, dar decisivă, a lui Dumnezeu în timpul construcției ei vom vorbi într-un alt număr.

Ceea ce însă vreau să vă semnaliez în mod cu totul special este trăirea pe care au avut-o cei care au trecut pragul Catedralei, sentimentul de unitate pe care l-au simțit mai ales pelerinii, dar și cei care au apreciat valoarea acestei lucrări și au conștientizat însemnătatea ei pentru noi, românii, și modul în care suntem priviți ca făuritori a unei impresionante și unice construcții.

Este cea mai mare catedrală ortodoxă din lume (127 m), are cea mai mare catapeteasmă din lume (407 m.p.) și cel mai mare clopot cu mișcare autonomă din lume (25 de tone). Câteva recorduri care ne fac să fim mândri, ca români, de o realizare de excepție din punct de vedere ingineresc și pentru soluțiile inteligente și inedite de a rezolva problemele ridicării unei construcții atât de mari și unice.

Chiar și așa, mai important decât toate, pentru credincioșii ortodocși, este faptul că acest locaș reprezintă o oază de sfințenie, de unitate, de speranță și de recunoștință față de Dumnezeu care ne-a ajutat să înălțăm această biserică.

În aceste 11 zile cât a fost deschisă în totalitate Catedrala, pronaos, naos și Sfântul

Altar, aproximativ 300.000 de români din țară și din străinătate au stat la coadă, zi și noapte, pentru a intra în sfântul lăcaș. S-au înarmat, ca niște pelerini adevărați, cu răbdare, cu dragoste, cu rugăciune și cu multă înțelegere. Au simțit că acest locaș ne-a unit, ne-a făcut să simțim românește, dar și să conștientizăm dragostea noastră pentru Dumnezeu și Biserică, pentru neam și eroii de veacuri ai țării.

Din păcate, unii au ales alt drum: al ignoranței, al răutății nejustificate, al urii gratuite și al cârtelii... Nu voi continua pe acest palier, deși, cu tristețe, am constatat că mulți s-au reactivat anti-biserică și că numeroși credincioșii ortodocși, după zeci de ani de oră de religie în școli, de slujbe în biserică, de emisiuni cultural-religioase la multe televiziuni, dintre care cea mai importantă este Trinitas TV, după mii de cărți religioase editate, după milioane de Biblii vândute, după miile de pelerinaje făcute în țară și străinătate, unii, chiar tineri, nu au nici măcar minime cunoștințe religioase-dogmatice și bisericești.... Cu multă durere am remarcat asta.

Ce pot însă să spun, poporul român drept credincios nu s-a pierdut și chiar dacă nu toți sunt credincioși practicanți, au încă mintea deschisă și sufletul cald și sensibil. Din ce se vede aceasta? Din faptul că, în proporție covârșitoare de mare, cei care au intrat în Catedrală au fost efectiv copleșiți de frumusețea care îi învăluia, o frumusețe din altă lume: deși biserica este foarte înaltă, nu ai impresia unei masivități care te copleșește, ci simți o atmosferă serafică. Nu ai sentimentul că imensitatea cupolelor și a tuturor suprafețelor aurite și lucrate în mozaic coboară peste tine, strivindu-te cu măreția lor, ci te simți tu purtat, ridicat, spre acele scene biblice, pe care ai impresia că le ai chiar în fața ta.

Pentru noi este dător de speranță faptul că sfinții români sunt prezenți în mai toate registrele bisericii. Dacă aș

putea cumva să rezum în câteva cuvinte prin ce se singularizează pictura-mosaic a acestei biserici, aș spune că pe pereții ei și-a făcut loc un colțisor de Rai românesc. Sfinții români ne veghează, ne înțeleg cel mai bine și cred că de împreună-rugăciune cu ei are nevoie acum poporul român mai mult ca niciodată. Îi simțim de strajă pentru poporul român.

Acest moment de sărbătoare fără îndoială trebuie să fie unul de mulțumire către toți cei care, indiferent de greutate, de îngrădirile și răutățile de care au avut parte, au luptat cu toate vicisitudinile și au dus la capăt responsabilitatea pe care și-au luat-o mai ales în fața lui Dumnezeu.

Despre aceștia însă voi vorbi mai târziu. Acum vreau să închei cu câteva impresii ale celor care au intrat în Catedrală în aceste zile:

❖ „Catedrala ne oferă un tablou pe care nu l-am mai văzut, o țară întreagă se roagă și se unește în credință, uitând tot ce ne învrăjbește în fiecare zi. Este absolut superbă, este o capodoperă și felicitări tuturor celor care au lucrat la această operă de artă. Este ceva unic, ne-a încântat sufletul! Este o lucrare minunată, absolut divină. Nu suntem numai norocoși, dar și binecuvântați cu această catedrală și sperăm că într-adevăr va fi pentru izbăvirea acestui neam.”

❖ „E un moment istoric. Trebuie să fim aici toți românii. Faptul că avem o Catedrală a Mântuirii Neamului cred că numai românii o pot înțelege.”

❖ „Stau aici de 12 ore, sunt din Sighetul Marmăției, e greu, dar n-aș lipsi pentru nimic în lume!”

❖ „Te simți ca în Rai, atât de frumos este, și te transpune, este ceva care transcende. Este un vis împlinit al atâtor generații de români și asta ne redă un pic din demnitate. Astăzi ne simțim demni de istoria acestui popor și de ceea ce pot crea mințile și sufletele acestor români.” (va urma) ❖

Maria Buleu